

VIJFTIG JAAR MARJO

Herdenkingsboek ter ere van de in 1975 spoorloos verdwenen Marjo Winkens uit
Schimmert 1975 – 2025

INHOUD

Bloeiende Roos.	4
Afschied/Afscheid.	5
Ter herinnering aan een mooie, nooit verwelkende bloem.	6

Woord vooraf.	7
Inleiding.	9

Hoofdstuk

1: Een knap, vrolijk en behulpzaam meisje.	12
2: De vermissing van Marjo en de reactie van haar ouders.	24
3: Het grote politieonderzoek en de getuigen.	29
4: Een ernstig misdrijf, groot alarm en een allereerste verdachte.	38
5: Opsporing Verzocht en het Heulmeisje.	54
6: De moord op Ricky Bartels en de link naar Marjo.	69
7: Paragnosten, fantasten en andere pseudowetenschappers.	71
8: Moordenaar Koos Hertogs, wanhopige rechercheurs en de oorlogsbunkers.	73
9: Geruchten rond een sterfbed.	94
10: Studente Tanja Groen, Marc Dutroux, Geile Willem en een panische vlucht.	97
11: Politiedossiers op een vuilnisbelt en het overlijden van moeder Roos.	106
12: Rechercheur Huub Beijers en de ophef rond zijn stropers-theorie.	110
13: De stropersbende uit de regio Spaubeek en de ergernis over de media.	118
14: De aanleg van de A73 en de pijnlijke ontknoping.	129
15: TROS vermist en de confrontatie met de stropersbende,	136
16: Roedelopen op de stortplaats en de zoektocht naar verborgen stropers.	144
17: Het tegenoffensief van stroper M.O. uit Spaubeek.	146
18: Alle registers opentrekken, stroper L.D. en de torenflat.	148
19: Hectiek bij stroper L.D. en het overlijden van Huub Beijers.	152
20: Graafwerk naar Marjo in hartje Beesel.	167
21: Ben Zuidema en de graafacties bij Ulestraten.	172
22: Gemeente Beek weigert monument voor Marjo bij Spaubeek.	175
23: De podcast van Judith Kuypers en de hiaten.	177
24: Het groene licht van Schimmert en het verlies van een fotocollectie.	180
25: Het wederhoor en de onthulling van het monument voor Marjo.	182

Conclusie.	205
Notenlijst.	217
Bronnen en literatuur.	229
Dankwoord.	233
Een Hemel vol Liefde.	234
Levensvuur.	235
Eerder verschenen.	236

BLOEIENDE ROOS

Lieve Marjo,

*“Als bloeiend roosje werd je in 1958 geboren
Daar in dat mooie Schimmert, bij de Watertoren
Vriendinnen en Dierbaren, die had je genoeg
Je stond altijd voor ze klaar, als eentje je vroeg
Je vader en moeder waren ontzettend Trots
Je was hun oogappel, een stevig stuk rots
Toen je verdween, raakte dat Schimmert diep
Een wrede dader overmeesterde je in het geniep
Politie en justitie deden hun uiterste best
Elke centimeter grond werd vakkundig uitgemest
Tot ons Verdriet ben je nooit gevonden
Een groot verlies, je was naar de Hemel gezonden
Maar waar je ook bent, waar je ook op wacht
We houden van jou, met ál onze Kracht
Ook al ben je wellicht niet meer in leven
We willen je graag een laatste Rustplaats geven
Vanuit de Hemel kijk je op ons neer
Met al je Pracht, een rimpelloos meer
Lieve Marjo, we blijven naar je speuren
Om Gedachten aan jou weer wat in te kleuren
Met de laffe daders leveren we strijd
Onze bloeiende roos verdient Geréchtigheid”*

Rob Hendriks, auteur

November 2025

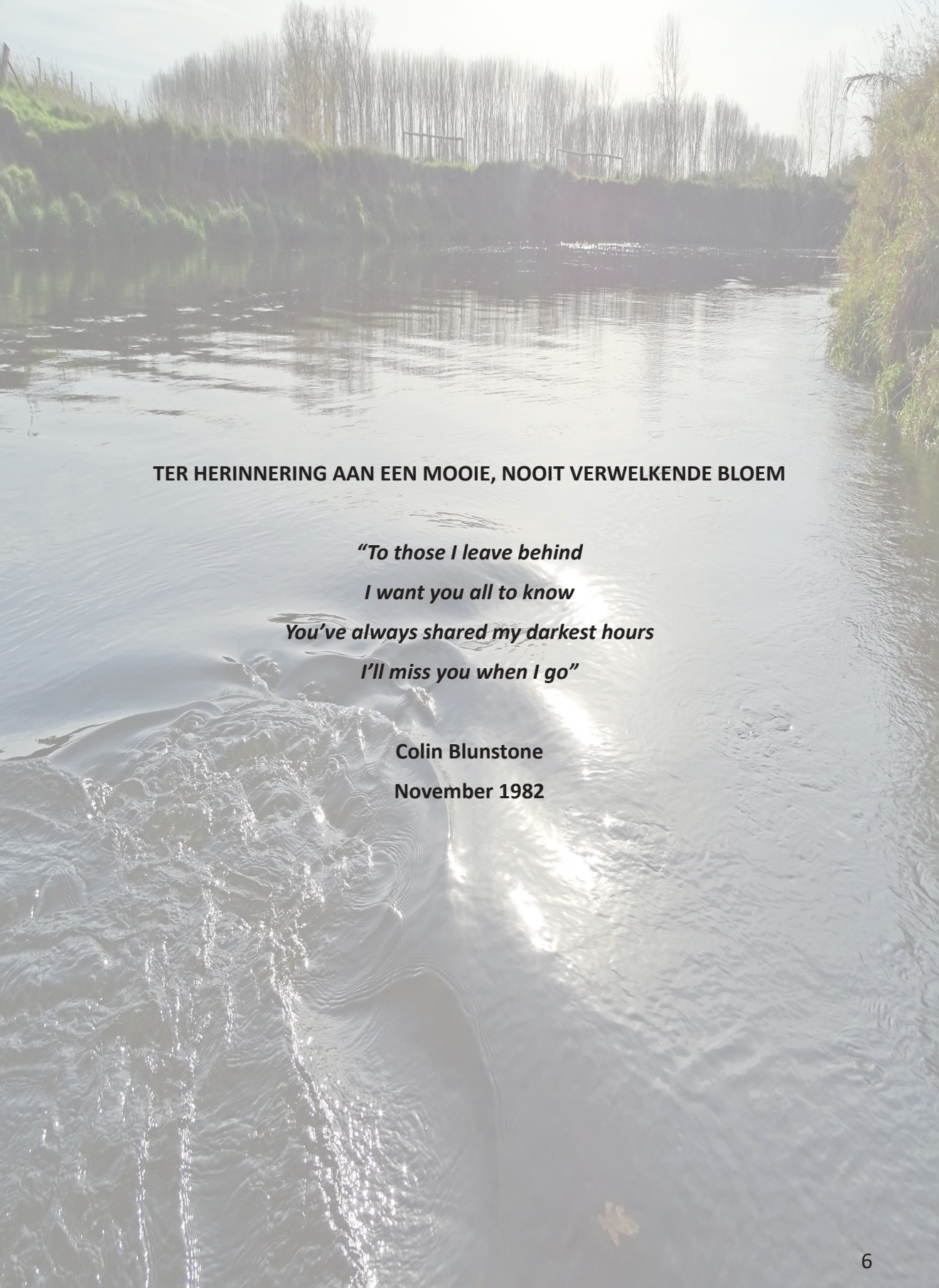
AAFSCHIED / AFSCHIED

Lieve Marjo,

*“Wie ein hiël fien Knüpke
Bis dich oait ontsprônge
En es ein prachtige bloom
Bis te noe van ôs weggenômme
In mien hert bliefs doe veur ummer
Raak ick dich auch noëits mier kwiet
Altied blief ich aan dich dinke
In mien hert bliefs doe veur altied”*

Carla Winkens, tante van Marjo

Fibberwari 2006

TER HERINNERING AAN EEN MOOIE, NOOIT VERWELKENDE BLOEM

***"To those I leave behind
I want you all to know
You've always shared my darkest hours
I'll miss you when I go"***

Colin Blunstone

November 1982

WOORD VOORAF

Beste lezers,

Het zal je maar gebeuren. Je enig kind, een dorpse dochter van zeventien gaat met haar vriendin naar een grote stad. Buiten neemt ze vrolijk afscheid. Als je haar nazwaait, kijkt ze nog heel even achterom. Heel eventjes zie je haar gezicht. Dan is ze weg, en dat blijft zo. Je ziet haar nooit meer terug. Hoe intensief de politie ook speurt, je dochter blijft zoek. De heerschappij van angst en paniek begint. Je leven wordt een hel. Je kwelt jezelf met schuldgevoelens. Als je in de ochtend wakker wordt en uit bed stapt, begint de nachtmerrie. Elke dag weer. En elke keer als je bij je woning voetstappen hoort, veer je op. Bij ieder telefoontje ren je als een gek door de huiskamer. Je wordt ziek, de psychische druk is immens, bijkans ondraaglijk, vooral als je nog een stel waarzeggers op bezoek krijgt die het allemaal beter denken te weten dan de politie. Talloze speur-tochten leveren niets op. Weken, maanden, jaren verstrijken. Geen dochter. Je speelt de hoofdrol in je eigen horrorfilm. Uiteindelijk stort je helemaal in. De vermissing van je dochter is nog erger dan de dood.

Een boze droom? Helaas niet. Precies vijftig jaar geleden verdween de zeventienjarige Marjo Winkens uit het Zuid-Limburgse dorp Schimmert in de nacht van 1 op 2 september 1975 spoorloos nadat ze met een stel vriendinnen de kermis in Sittard had bezocht. Marjo wilde na het kermisbezoek snel naar huis omdat ze een dag later moest werken. De moeder van haar beste vriendin leende haar een bromfiets waarmee ze alleen naar Schimmert reed. Daar kwam ze nooit aan. De brommer lag in een greppel langs de verbindingsweg tussen de dorpen Spaubeek en Schimmert. Een dag later vonden passanten spullen van Marjo langs en bij de Rijksweg bij Swalmen en Reuver, vijftig kilometer noordelijker. Vader Harry en moeder Roos waren radeloos. Marjo, hun enig kind, was en bleef spoorloos.

De vanaf 1975 bij het speurwerk betrokken hoofdresearcheur Paul Kersjes van de districtsrecherche in Heerlen sloeg groot alarm en startte met zijn team een voor die tijd ongekend grootschalig politieonderzoek dat vele jaren duurde. Alle sporen wezen in de richting van een ernstig geweld- en zedenmisdrijf. Geruchten, tips, bekentenissen en relaties werden minutieus nagetrokken. Het intensieve speurwerk leverde echter geen resultaat op. Hierdoor werd de zaak Marjo Winkens een van de oudste en geheimzinnigste cold case-zaken van Nederland.

Het meest frustrerende was dat de dader nooit werd ontmaskerd. Telkens probeerden rechercheurs hem tevergeefs te traceren. Zo kwam in 1980 de beruchte Haagse nachtportier en seriemoordenaar Koos Hertogs in beeld. Hoewel hij drie meisjes had vermoord, ontbrak het wettelijke, overtuigende bewijs dat hij met Marjo van doen had. Ook daarna bleef de moordenaar van Marjo op vrije voeten. Zijn identiteit en motieven zijn nimmer ontsluit. Hoewel deskundigen en journalisten de zaak Marjo telkens oprakelden, waren hun conclusies slechts giswerk. Het exacte hoe en waarom van deze verdwijningszaak bleef tot op de dag van vandaag onduidelijk.

In 1995 verjaarde de zaak en sloot de recherche het dossier. Het blijft echter fascinerend hoe Nederland zich het vreselijke lot van Marjo aantrok. Marjo is een iconische persoonlijkheid. Haar lachende gezicht, die lange haren, die mooie bruine ogen. Bijna iedereen kan wel iets over Marjo vertellen, vooral haar familie en – niet te vergeten – al die rechercheurs en politiemensen die jarenlang naar haar zochten en het nog altijd afschuwelijk vinden dat Marjo weg is. Het blijft knagen, je blijft er mee worstelen. Wat heet, hoe langer het duurt, hoe meer mythische proporties haar verdwijning lijkt te krijgen.

De schrijver

November 2025

INLEIDING

We zijn sinds 1975 bij het mysterie Marjo betrokken. Toen we nog kinderen waren, stapten we bij vader in de auto om bij Reuver en Swalmen naar de zoektocht naar Marjo te kijken. Het was zaterdag 6 september 1975, een dag die we nooit meer zullen vergeten. We zagen agenten, politiebusjes, rechercheurs, honden en vliegtuigjes. Marjo werd nooit gevonden. Dat deed pijn. Jaren praatten we nog over het mysterie. Marjo Winkens? *Jao...dèt is dèt lachende maedje oet Sjömmert* dat onder de Streekweg bij Reuver begraven zou liggen. Naar aanleiding van een krantenartikel in *Dagblad De Limburger* in 2005 besloten we een boek over haar verdwijning te schrijven met als titel *Dertig Jaar Marjo*. Tijdens de presentatie van dit boekwerk op camping Mareveld in Schimmert in mei 2006, maakten we kennis met een toen zeventienjarig achternichtje van Marjo. Ze leek als twee druppels water op Marjo. Alsof Marjo in levenden lijve voor ons stond. Precies dezelfde haren, hetzelfde gezicht, dezelfde ogen en dito lach. Een ontroerend en tevens onvergetelijk moment.

Hoewel ik twintig jaar later dit – nieuwe - herdenkingsboek als individu schreef en eigenlijk de ik-vorm moet hanteren, kies ik inzake de schrijfstijl nadrukkelijk voor de ‘wij’-methode. Mijn familie, vrienden en kennissen steunen me door en door. Iedereen leeft mee. Uit respect voor al mijn bevriende en ontvallen medemensen laat ik het egocentrische ‘Ikke, ikke’ achterwege.

Alleen bij onze eigen ervaringen en bij het door onszelf uitgevoerde speurwerk gebruiken we op advies van een ervaren manuscriptbeoordelaar de achternaam ‘Hendriks’ om ons boek prettig leesbaar te houden. De naam ‘Hendriks’ schrijven we vooral na het overlijden van rechercheur, vriend en tipgever Huub Beijers omdat we toen zijn taken uit medeleven en respect voor Marjo overnamen. In feite verandert ons boek dan in een autobiografie. We noteren onze eigen belevingen, inzichten en emoties.

Marjo Winkens is nog steeds niet vergeten. Ze mág ook nooit vergeten worden. Mede daarom onderzoeken we waarom de herinneringen aan Marjo springlevend zijn gebleven. We bekijken wie Marjo was, haar ouders, haar werk, waar ze woonde en met wie ze optrok.

Daarna beschrijven haar mysterieuze verdwijning en het hieraan gelinieerde politie werk met de vraag waarom de dader nooit gepakt werd. Verder schenken we aandacht aan getuigenverslagen, familieleden, potentiële verdachten, collega-schrijvers en geruchten. Dat doen we met krantenknipsels, boeken, internet, emailverkeer, interviews, brieven, visueel en audiovisueel materiaal, rapporten, speurtochten en persoonlijke ervaringen.

De naam ‘Hendriks’ duikt aan het eind van het boek heel veel op. We doen na 2020 veel individueel onderzoek naar de verdwijning van Marjo. Hulp van derden hebben we nauwelijks. We vertrouwen op onze eigen kwaliteiten in de hoop dat we Marjo kunnen vinden. De naam ‘Hendriks’ telt niet. Alleen Marjo is belangrijk.

Gelet op onze onderzoekplicht en het hieraan gelinkte zorgvuldigheidsbeginsel kijken we sceptisch en vooral kritisch naar onze bronnen. Op deze manier hopen we – vaak met ouderwets politie- en papierwerk - optimale onderzoeksresultaten te behalen.

Helaas is een aanzienlijk deel van het door ons geproduceerde fotomateriaal om onbekende redenen zoekgeraakt. Een pijnlijke misser en natuurlijk ontzettend jammer. Ondanks speurwerk vonden we het materiaal niet terug. Wellicht is het tijdens het drukken van ons eerste boek ergens achtergebleven. Uiteraard proberen we dit verlies met foto's van behulpzame fotografen te compenseren. We vragen zogeheten 'vrij-waringen'- speciale licenties - aan als de naam van de fotograaf van een te gebruiken foto onbekend of anoniem is. Op die manier onderstrepen we de gebruiks- en auteursrechten.

Omdat de privacywet de afgelopen jaren danig is aangescherpt, respecteren we de anonimiteit van bijna alle betrokkenen in deze zaak. Vooral oud-rechercheurs, Marjo's vriendinnen, en de door ons opgespoorde potentiële verdachten blijven liever anoniem. Alleen namen van echte misdadigers, zoals die van Koos Hertogs, worden voluit geschreven. De inmiddels overleden en tot levenslang veroordeelde Hertogs was een van de hoofdverdachten in de zaak Marjo. Hij vermoordde in 1979 en 1980 drie meisjes, hoewel hij nooit aan Marjo kon worden gelinkt. Zijn mogelijke betrokkenheid bij de zaak Marjo komt uitvoerig aan bod in het alomtgeprezen boek *Zuidwal* van journalist Sytze van der Zee. Aan de hand van dit boekwerk onderzoeken we waarom de politie Hertogs aan Marjo linkte, en of zijn rol bij de verdwijning wel zo groot was.

Daarnaast attenderen we onze lezers op het zogeheten wichelroedelopen, een tijdens de speurtocht naar Marjo nauwelijks beproefde onderzoeks- en opsporingsmethode. Hoewel we het roedelopen min of meer tot het niet-verifieerbare 'paranormale spiritualisme' rekenen, kunnen we als onderzoeker niets uitsluiten. De historie leert dat de vreemdste, meest onlogische scenario's ons alsnog naar de waarheid kunnen leiden. De in ons boek beschreven roedeloper Loet van der Gouw verdient een eerlijke kans, vooral omdat we ons onderzoek zo breed mogelijk willen oppakken.

Het omvangrijke politiedossier van de zaak Marjo Winkens werd na de verjaring in 1995 gesloten en overgebracht naar het Historisch Centrum Limburg (HCL) in Maastricht. Het bevat waardevolle, maar privacygevoelige en vertrouwelijke informatie van en over – thans wellicht nog levende – personen. In veel gevallen gaat het hier om in Limburg en Noord-Brabant wonende mensen die tussen 1970 en 1995 bij de politie als zedendelinquenten bekend stonden, en waarvan hun betrokkenheid bij de zaak Marjo nooit kon worden aangetoond. Hun antecedenten, namen, adressen en verhoor-resultaten zijn in het dossier opgetekend. De archiefvormers en -beheerders letten derhalve vooral op de bescherming en eerbiediging van de private levenssfeer van al deze betrokkenen.

Hoewel de rijksarchivaris van het HCL ons toestemming gaf om enkele, doorgaans niet openbare politierapporten van de beginjaren van het onderzoek – 1975 en 1976 – in te zien, besloten we zijn goedkeuring naast ons neer te leggen. Zo voorkomen we dat de lezer door een teveel aan informatie het bos niet meer ziet en uiteindelijk afhaakt. Onze schrijfstijl houden we beknopt en helder, waardoor iedereen – jong en oud – ons boek eenvoudig kan hanteren en een beter beeld van Marjo krijgt. Het draait – nogmaals – uiteindelijk alleen om Marjo. Wijzelf en alle andere media spelen een ondergeschikte rol.